

POSTANOWIENIE

Dnia 18 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa S. W.
przeciwko J. S., W. K., P. S. i T. Ł.
o naruszenie praw autorskich i zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 października 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 26 marca 2018 r., sygn. akt VI ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powoda na rzecz pozwanego T. Ł. kwotę 5.400,00
(pięć tysięcy czterysta) zł oraz na rzecz pozwanych P. S., W. K. i
J. S. kwoty po 3.600,00 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania w oparciu o pierwszą, drugą i trzecią spośród wymienionych przesłanek.

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, co oznacza, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych, podobnych spraw. Chodzi przy tym o problem, którego wyjaśnienie jest konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną zaskarżonego wyroku (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13 oraz z dnia 3 lutego 2012 r. I UK 271/11 - nie publ.). Konieczne jest przytoczenie argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skarżący powinien nie tylko wskazać przepis prawa (materialnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07 oraz z dnia 9 lutego 2011 r., III SK 41/10 - nie publ.).

Natomiast oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, nie publ.; z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, nie publ.).

Zdaniem skarżącego, zaistniała potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, wobec przyjmowania różnych

koncepcji ustalania kręgu osób, którym przysługuje dobro osobiste w postaci nazwy zespołu artystycznego (muzycznego) oraz istnieje potrzeba rozstrzygnięcia wątpliwości, czy wskazane dobro osobiste może przysługiwać wyłącznie osobom będącym muzykami występującymi w danym zespole muzycznym, czy też, z uwagi na charakter działalności takich zespołów muzycznych jak *boys bandy*, które są tworzone i zakładane przez producentów muzycznych, niebędących jednocześnie wykonawcami piosenek, dobro to może przysługiwać także tym osobom. Wskazał również na potrzebę wykładni art. 379 pkt 5 k.p.c. w związku z art. 2 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP. Ponadto przedstawił pytania: „Czy ochrona firmy przewidziana w art. 43 i następne k.c. przed czynami dokonywanymi po wejściu w życie ustawy z dnia 14 lutego 2003 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw przysługuje również osobom, które w sposób faktyczny wykonywały i zakończyły działalność wypełniającą kryteria do bycia przedsiębiorcą w rozumieniu art. 431 k.c., jednakże działalność ta została podjęta i zakończona przed wejściem w życie ustawy z dnia 14 lutego 2003 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, zaś przyjęta przez nich firma była powszechnie znana i taką pozostała również po wejściu w życie tej ustawy?”, „Czy art. 5 k.c. może stanowić nawet pośrednio podstawę do wyłączenia stosowania przez sąd art. 9 ust. 3 i 5 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych, tj. do wyłączenia konieczności uzyskania zgody jednego ze współuprawnionych do utworu do wykonywania prawa autorskiego i rozporządzania nim?.

Analiza wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, jego uzasadnienia, a także uzasadnień orzeczeń sądów obu instancji, nie daje podstaw do uznania, że rzeczywiście zachodzi wskazana przez skarżącego przesłanka potrzeby wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a przedstawione przez skarżącego problemy prawne nie stanowią istotnego zagadnienia prawnego.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że o tym, komu spośród członków zespołu przysługuje w razie sporu prawo do używania nazwy decydować powinno to, kto wniósł większy osobisty wkład pracy twórczej do działalności artystycznej zespołu i brak jest podstaw do traktowania nazwy zespołu jako

służącej łącznie wszystkim członkom zespołu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 1977 r., I CR 66/77, Przegląd Sądowy 1992, nr 1, s. 59).

Skarżący nie wykazał również przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w postaci nieważności postępowania. Zdaniem skarżącego, nieważność ta wiązała się z pozbawieniem go możliwości obrony swych praw wobec nieuprzedzenia przez Sąd drugiej instancji o zamiarze oparcia rozstrzygnięcia o art. 5 k.c.

Przewidziane w art. 379 pkt 5 k.p.c. pozbawienie strony możliwości obrony jej praw polega na tym, że strona - na skutek uchybień procesowych sądu lub strony przeciwnej - nie brała udziału w całym postępowaniu lub jego znacznej części, jeżeli skutki tych wadliwości nie mogły być usunięte na następnych rozprawach przed wydaniem wyroku w danej instancji. Ocena zaistnienia takiej sytuacji procesowej powinna zostać dokonana z uwzględnieniem konkretnych okoliczności sprawy. Chodzi jednak tylko o wypadki rzeczywistego pozbawienia możliwości obrony, którego skutkiem było niedziałanie strony w postępowaniu (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 590/17, nie publ.). Taka sytuacja nie wystąpiła w niniejszej sprawie. Okoliczności przytoczone przez skarżącego nie wskazują na pozbawienie możliwości obrony jego praw.

Nie można zatem przyjąć, że przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zostały w sposób właściwy wykazane.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).